

[Aksel Larsen.]

social balance, mellem de lavtlønnede grupper, der rammes af dyrtidsportionens suspension, og de indkomstgrupper, der i særlig grad ville rammes, hvis man ikke havde afbødende foranstaltninger indbygget i lovforslaget om engangsskatten.

Vi har fremsat ønske om, at der blev taget særligt hensyn til søfolkene, dem, der sejler i udenrigsfart og derved får værdien af deres lønninger forringet, og herom forhandles der. Men jeg vil sige, hvad jeg har sagt før, at det forekommer mig, at man i første omgang må henvende sig til skibsrhederne og forhandle med dem; ligervis som man i sin tid fik Amerikatillægget, må det være muligt her at opnå noget, og det kan ikke i første omgang være staten og samfundet som sådant, der skal holde for, men jeg er naturligvis ikke blind for, at det kan være nødvendigt, at man her via revision af sømandsskattelovens takster eller på anden måde også fra samfundets side giver nogen kompensation.

Hvad efterfølgende foranstaltninger med langtidsvirkning angår, er jeg af den opfattelse, at der er vidtgående enighed mellem regeringspartiet og socialistisk folkeparti. Jeg må i den forbindelse have lov til at sige, at hele socialistisk folkepartis folketingsgruppe har opgivet den principielle modstand mod suspension af en dyrtidsportion og dermed den principielle modstand mod indgreb i overenskomsterne i overenskomstperioden. Anderledes kan det jo ikke forstås, når folketingsgruppens mindretal forhandler med statsministeren og stiller i udsigt, at man er villig til at stemme for lovforslaget, hvis man kan få visse forholdsregler gennemført; her har man peget på lovmæssig fastsat ligeløn og lovmæssig fastsat mindsteløn.

Jeg har studeret de udtalelser, formanden for LO, hr. Thomas Nielsen, har fremsat i aftes, og jeg må sige, at jeg tror, hr. Thomas Nielsen har ret i, at dette er ikke et lovgivningsanliggende i et land med en så stærk fagbevægelse som Danmark. Vi skal naturligvis i folketings og regeringen interessere os for det, men jeg tror ikke, det var noget, man burde koble sammen med situationen her. Jeg konstaterer kun, at de, der gik til statsministeren og sagde: hvis vi kan få disse to foranstaltninger gennem-

ført, så er vi villige til at stemme for indgrebet i overenskomsterne — at de dermed har forladt deres principielle standpunkt.

Men hvad angår disse forhandlinger, der har været med socialistisk folkepartis folketingsgruppe, og som til forargelse for de borgerlige partier har medført, at stud. polit. Thomas Lund kom til at deltage i et kontaktudvalgsmøde — jeg formoder ellers, at en regering selv må bestemme, hvem den vil forhandle med, men her vil altså oppositionen bestemme, hvem regeringen vil forhandle med — nå, ja, bag disse forhandlinger lå jo spørgsmålet om hele den fremtidige økonomiske politik, og hvordan den kunne sikres, og det er ganske klart, at den kan ikke sikres, medmindre der står et flertal i folketings og bag de aftaler, der måtte blive truffet. Dette måtte igen medføre, at aftaler ikke kunne træffes, og det er situationen, som har ført os dertil, hvor vi står i dag, hvor vi er klar over regeringens vilje til at gennemføre visse kompensationsbestemmelser, til at interessere sig for besparelser på såvel civile som militære budgetter og forskellige andre ting, men længere har det givetvis været umuligt at komme, så længe socialistisk folkepartis folketingsgruppes forhandlere kun kunne forhandle med sikkert mandat fra 15 stemmer i folketings og ikke fra 20 stemmer.

Indflydelse på vor stillingtagen får det naturligvis, at Dansk Arbejdsgiverforening ved sin formand, hr. Heineke, klart har udtrykt den mening, at regeringens foranstaltninger ikke må gennemføres. Jeg tillader mig at sammenholde hr. Heinekes modstand mod devalueringen med hr. Heinekes tidligere fremsatte ønske om at regulere den økonomiske udvikling ved hjælp af en passende vækst i arbejdsløsheden, og jeg er ikke i tvivl om, at hvis man ikke havde devalueret, ville vi allerede nu have oplevet en betydelig vækst i arbejdsløsheden, der i forvejen var for stor.

Jeg ser ikke bort fra, at Arbejdsgiverforeningen og hr. Heineke, som hidtil har været de stærkeste kritikere af den automatiske pristalsregulering, nu hævder, at de vil forsvare pristalsreguleringen af lønninger med liv og blod i denne situation. Jeg er ganske klar over, at det betyder, at man har vurderet, at gennemførelsen af de foranstaltninger, vi forhandler om nu, kan med-